

Nederlandsche Verzen en Nederlandsch Proza.

Hubert Melis *Koning Hagen*, treurspel in vijf bedrijven, opgedragen aan Dr. Max Rooses, bekroond in den driejaarlijkschen wedstrijd van tooneelletterkunde, uitgeschreven door de stad Antwerpen (Tijdvak 1895—1897) Janssens en Zoon, Antwerpen.

De heer Hubert Melis, nog een jonge man, houdt zich veel bezig met tooneelaangelegenheden en is de redacteur-secretaris van het vakblad *Het Tooneel*. Behalve dat is hij nog dichter en dichter van eenige bekendheid in zijn vaderland, hoewel hij ook daar niet onder de eersten wordt genoemd. Ten onzent heeft men zijn naam met groot geluid van loftrumpetten hooren afroepen door Pol de Mont, maar ik geloof niet dat velen daarom het treurspel *Koning Hagen* zijn gaan lezen. Het is een tragedie in verzen en eer men er toe komt zoo iets ter hand te nemen moet er meer lofs verkondigd zijn van den schrijver dan wij van Hubert Melis tot nog toe hebben gehoord. Daarenboven, moet het slechts in weinige exemplaren over de grenzen zijn gekomen. Een daarvan werd ons door den dichter toegezonden met verzoek er hier een woord van te zeggen. Wij doen het gaarne; want niet zoo heel dikwijls is men in de gelegenheid zulk betrekkelijk goed vlaamsch tooneelwerk te beoordeelen. „Betrekkelijk goed” is een onaangenaam klinkende woordcombinatie; doch wij kunnen er hier niet buiten. *Koning Hagen* staat zeer zeker boven heel wat van dien aard, dat onze Zuiderbroeders voortbrengen.

„Hoe streelend golven uwe gouden baren,
Geheimnisvolle zee, alsof zij wilden
De droomen wiegen, die ik aan uw strand,
In zoete hoop, bij 't windgefluister droomde.”

Er liggen beloften in deze regelen van den aanhef en zoo zijn er meer stukjes in het dramatisch gedicht, die werkelijk hoog staan boven het gewone, dat de „Zuid-Nederlandsche” tooneeldichters voortbrengen. Gij vindt misschien dat ze niet bepaald oorspronkelijk zijn en ook weer niet van den allereersten rang. Wij, van onzen kant, willen u geenszins wijs maken dat er van eerste-rangs-werk hier sprake is. Dat kan het voor ons al dadelijk niet zijn, omdat *Koning Hagen*, hoewel door den schrijver voor Nederlandsch treurspel gehouden, in lang niet zuiver Nederlandsch geschreven is. Wij lezen „versprak” voor beloofde en zien met ontsteltenis het „k heb schrik” als leelijk-letterlijke vertaling van *j'ai peur*; terwijl woorden als „gejond” voor gegund, „geloond” voor beloond en dergl. ons wat erg Antwerpsch klinken.

Hier en daar, laat ook de constructie der zinnen veel te wenschen over. Niet elk woord staat op de rechte plaats. Ten voorbeeld noem ik alleen maar:

„Voor een verre reize lag getuigd
Zijn snegge, die hij ras hierhenen stuurde.
Nu ligt hij ginds ter Kreek, en wacht een teeken
Van mijne hand om naar de kust te sturen . . .”

Men kan uit het aangehaalde ook zien dat de heer Melis nu en dan met een traag oor heeft geluisterd naar den klank zijner verzen „kust te sturen” . . . hm! hm!

„k Heb u ontruikt aan 't wraakgevoel dier vrouw” is een onmogelijkheid.

„Dat jonger kracht des volkes liefde winne” klinkt ons barbaarsch en zoo zouden wij meer kunnen aanhalen.

Handeling is er wel in dit treurspel, dat door veertien personen moet worden gespeeld, maar het komt mij voor dat er nog wat veel in wordt geredeneerd en men zich niet zonder gevaar aan een opvoering